

Ένας συρφετός δημοσιογράφων, «ανήσυχων γονέων», ειδικών, ψυχολόγων μιλούν για την «αθωότητα που χάνεται», για την «αχαλίνωτη βία των ανηλίκων», ενώ καθημερινές είναι οι αστυνομικές επιχειρήσεις για την αποτροπή της «νεανικής παραβατικότητας» σε πλατείες και μέρη που αράζουν παρέες. Μια από αυτές εξάλλου έγινε πριν λίγο καιρό στα escape, δίπλα στο πάρκο τρίτη (δεκάδες εξακριβώσεις και προσαγωγές) με τους μπάτσους να δηλώνουν πως «απέτρεψαν σύγκρουση συμμοριών νεαρών»... Την ίδια στιγμή -έπειτα από πρόταση του υπουργείου αστυνομίας- συστήνονται εκ νέου τα Τοπικά Συμβούλια Πρόληψης της Παραβατικότητας, στα οποία θα συμμετέχουν δήμοι, τοπικά αστυνομικά τμήματα, αθλητά και φορείς, «ειδικοί», σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων, εμπορικοί σύλλογοι κτλ. Τα συμβούλια αυτά αποτελούν σε τοπικό επίπεδο την κοινωνική συμμαχία της αστυνομίας στο δόγμα «μηδενικής ανοχής».

Ο νέος ποινικός κώδικας που ετοιμάζεται και στοχεύει στην αυστηροποίηση -με ποινές πραγματικής φυλάκισης- της αντιμετώπισης της λεγόμενης «χαμηλής παραβατικότητας» (εδώ προφανώς θα ενταχθεί και η αντιμετώπιση της «νεανικής παραβατικότητας») έρχεται να επισφραγίσει χωρίς προσχήματα ποιες είναι **οι επικίνδυνες τάξεις**: αυτές και αυτοί που δεν τα βγάζουν πέρα και κάπως πρέπει να ζήσουν, που έχουν βρεθεί να ζουν στο όριο, που έχουν «κακές συνήθειες», που δεν υπακούουν, που αντιστέκονται. **Αυτές που συμπυκνώνουν το γενικευμένο αίσθημα κοινωνικής ασφυξίας** που πρέπει με κάθε μέσο να αποτραπεί από το να εκραγεί.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η αναζήτηση «εγκληματικής οργάνωσης» πίσω από τα γεγονότα στου Ρέντη δεν είναι παρά η τελευταία πράξη της σταθερής απόπειρας εκ μέρους των εξουσιαστικών επιτελείων **να παρουσιαστεί η προλεταριακή βία ως ένα περιθωριακό φαινόμενο**, έξω και πέρα από την κοινωνία που τη γεννάει.

Ο «ηθικός πανικός» για την «κατάντια της νεολαίας» δεν είναι καινούριο φρούτο. Δεκαετίες τώρα τα μμε και οι κρατικοί μηχανισμοί πιπιλάνε την καραμέλα της νεανικής παραβατικότητας: «ναρκωτικά, σεξ, βία και καταλήψεις» ήταν οι τίτλοι στην δεκαετία του '90 και του 2000. **Η αστυνομική διαχείριση πλέον, της παρουσίας των νεανικών παρεών στον δημόσιο χώρο** εμπλουτίζεται με νέα περιεχόμενα. Η περίοδος της καραντίνας και οι κατασταλτικές επιχειρήσεις ενάντια σε όσα την έσπαγαν ήταν απλά ο δοκιμαστικός σωλήνας. Γιατί κάποιες παρέες δεν συμμορφώνονται σε κανονικότητες «ευπρέπειας», δεν καταναλώνουν στα κωλομάγαζα που έχουν καταλάβει τις πλατείες, είναι γενικά «προβληματικές», χαλάνε την εικόνα των καθαρών πόλεων και κινούνται πολύ. Γι' αυτό και αντιμετωπίζονται ως εν δυνάμει κίνδυνοι μέσα σε πόλεις όπου όλα οφείλουν να είναι ελεγχόμενα: **ησυχία, τάξη, ασφάλεια, εργασία, κατανάλωση...**

Αυτά τα ερωτήματα για το «ποιος φταίει για τη νεανική βία» είναι στημένα ερωτήματα για να φτιάξουν τον ίδιο τον όρο «νεανική παραβατικότητα», να καλέσουν σε κοινωνική συστράτευση ενάντια στη «νέα απειλή», να ανανεώσουν τους όρους επιτήρησης «μιας νεολαίας που χάνει τον δρόμο της». Είναι στημένα ερωτήματα από εκείνους που έχουν ως όραμα τη γενίκευση του ελέγχου και της φυλακής ως όρων ζωής.

Οι δρόμοι, οι πλατείες, τα πάρκα μάς ανήκουν και διάλογο δεν θα ανοίξουμε

ΔΙΑΛΟΓΟ

με τους (κάθε λογής) ΜΠΑΤΣΟΥΣ

ΜΟΝΟ ΜΕ ΠΕΤΡΕΣ

ΘΕΡΣΙΤΗΣ
ΝΕΣΤΟΡΟΣ κ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ -ΙΛΙΟΝ
thersitis.espiv.net

- συζήτηση:

«Οι διαδρομές της «νεανικής βίας»
και η ανάγκη διαρκούς καταγραφής της»

συναντήσεις ραδιοϋγίας #3

KYP **4/2** 6μμ